

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/YBTT/CH3CI

Số 31

10 tờ

Tuần lễ từ 26-7
đến 2-8-1968

Chủ tiêm MINH VÔ

Đầu bếp: THƯƠNG SINH

CỬA TIÊM: 101 VÔ TẠNH SAIGON

ÔNG NÓI: 91.905

người về từ honolulu và người về từ án quang

TUẦN lễ này là tuần lễ của những người về. Và những người về đều về trong vinh quang. Người về trước, về từ Ấn Quang sang Việt Nam Quốc Tự là Thượng Tọa Thích Trí Quang. Núp sau cái bóng 'huyền thoại' này còn có những người Hệ Giác, Pháp Trí, Pháp Siêu... Dĩ nhiên, còn có cả vài tên chính khứa quét sân chùa! Ngày trở về Việt Nam Quốc Tự lần này của Thượng Tọa Thích Trí Quang thật đr dương và đẹp đẽ. Không có sự ồn ào, đe dọa đao to búa lớn của những Hệ giác.

Thành ra thông ai muốn ngăn cản ai. Thượng Tọa Thích Tâm Châu đã lên đường qua Tây Trúc. Thầy Trí Quang về với Viên Hóa Đạo chính thống, trả chùa Ấn Quang cho sự cự Thích Quảng Liên

Những người ở Việt Nam Quốc Tự, sau mùa ăn năn sám hối, đã mở rộng công chùa, mở rộng cánh tay đón Thượng Tọa Thích Trí Quang. Bởi vì Phật Giáo còn cần Thích Trí Quang. Bởi vì Thích Trí Quang không hề bị bán sau nhiều lần bị bôi bẩn. Và Thích Trí Quang đứng như sự nhận xét của phóng sư gia Thương Sinh, vẫn là người hấp dẫn quần chúng nhất Giao Chi. Thích trí Quang có thân Cộng Sản? Trong một số tờ, chúng tôi sẽ đăng tải loạt bài về Thích trí Quang từ quan niệm văn chương đến quan niệm chính trị của ông. Để độc giả biết chắc về con người từng bị chửi mủ Cộng Sản lên đầu này. Thượng tọa Trí Quang về Viện Hóa Đạo chính thống. Đó là tin mừng. Người ta hy vọng rằng Thượng tọa sẽ

quên chính trị, lo chuyện Phật Pháp, san định kinh kệ và thàng tay loại bỏ những sự hồ mang trong hàng ngũ tu sĩ. Để Phật giáo khởi sắc đợt hai sau những tháng ngày u ám vì đồ kỵ, tự ái vật giữa mấy vị lãnh đạo Phật Giáo. Người về sau, về từ Honolulu là Tổng thống anh minh Nguyễn-văn Thiệu. Người về, mang theo một trời đầy sao tin tưởng cho những người chống Cộng. Hai tiếng 'quyết chiến' cương quyết của Kim Mao Sư Vương trong ngày quốc hận 20-7 bỗng tràn ngập ý nghĩa. Mỹ không bỏ rơi ta Mỹ không phủ linh bát tay với Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam Mỹ không, không nhiều lắm. Những tiếng 'không' đều có lợi cho chúng ta. Nhưng đây chỉ là thành công của một chuyến đi chưa phải là thành công của cuộc chiến đấu. Chúng ta vẫn tin ở chúng ta hơn là tin người bạn

nhiều thủ đoạn của chúng ta. 'Tin bạn mất, lo năm co có ngày'. Người Mỹ nói, chúng ta nghe. Nghe và tin tưởng xa nhau bằng con đường từ Hoa Thịnh Đốn sang Việt Nam. Chúng tôi không đồng ý với ông ngoại trưởng Trần chánh Thành. Vàng Tổng Thống Mỹ nói là chính phủ Mỹ nói là chính sách Mỹ nói là nhân dân Mỹ nói. Khôn nói, nhân dân Mỹ không phải là nhân dân miền Nam tự do. Và chính sách Mỹ lại rất tù mù để dễ đường thay đổi. Nhân dân Mỹ đã từng triệt để ủng hộ Ngô đình Diệm. Lý Thừa Vãn. Rồi một người chết ở xe M113 - một người chết ở Hạ uy đi. Vì nhân dân Mỹ...xét lại! Bởi vậy, kinh nghiệm đã to hơn cái nông, du Tổng thống Mỹ có 'không' nhiều, chúng ta vẫn phải tin ở chúng ta. Và để phòng thật kỹ khi 'không' hóa 'có'.

điểm son loe loét của nền đệ nhị cộng huê

Đây là lần thứ ba, chúng tôi bàn về sự khởi sắc của nền đệ nhị Cộng Huê. Đó là vụ nhà nước cộng huê thứ hai đã cho nhật báo «xoc ti» tùm lùm tĩa lia. Trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng. Nhà nước đã chơi một phát rất huê dạng tài tình. Báo nào nghèo sẽ chết trước. Sự sống chết của nhật báo ví như anh cao bồi trên màn ảnh. Bắn chằm thì ngòm củ ti. Chủ báo nào giàu, chịu khó in ênh ương, cóc nhái, chim cò tặng độc giả, chủ báo đó sống muôn năm. Chủ báo nào nghèo, làm báo với lương tâm nghề nghiệp, phải tịch. May ra còn sống lại m'y anh chủ báo đánh thuê chủi mưng cho chế độ mà nhà văn Hiếu Ghân miệt thị là hạng «chó rách». Chúng ta đã, đang và mãi mãi còn nhiều «chó rách» trong làng báo. «chó rách» xin xuất bản báo lại luôn luôn được dễ dàng. Và thươ còn bống giấy ngon, «chó rách» đớp bống «đặc biệt» kỹ lắm. «Chó rách», đôi khi xuất hiện với bộ mặt của một quân tử nhưng đớp lương của cả mặt vụ ông Tuyên lẫn cả chủ báo. Nhà văn Hiếu Ghân, khi miệt thị loại «chó rách» đã quên con «chó rách» này.

Vậy thì «chó rách» và chó có... liêm sỉ sẽ lan lướt đua tiếng sủ. Trước hết, người ta thấy nhật báo Sài Gòn Mới của bà Bút Trà tại ngò bạn đọc sau năm năm bị khóa mồm (lúc ngò viết bài này, nhật báo Tiếng Chuông của ông Đình Văn Khai chưa xoc ti). Sau năm năm bị khóa mồm, bà Bút Trà vẫn không tiến bộ một chút nào dù các em ma rì sên đã quá tiến bộ, các em đã giải nghệ sên để đi lấ Mèo, ban ba... Bà Bút Trà lại phục hồi nên bán một tặng mười! Ai cũng biết, bà Bút Trà là bà chủ báo to và rộng nhất nước.

Nhưng công đức của các nhà lãnh đạo nền đệ nhị Cộng Hòa tưới vào... bà quả là vô íc. Bởi vì, với cái thứ báo tặng ộp xét màu mè, tiêu thuyết huê liễu tràn ngập càng nở bao nhiêu thì nền đệ nhị cộng huê càng ứa héo bấy nhiêu. Đó là những điểm son loe loét, loang lỗ, nham nhò trên bức tranh đệ nhị cộng huê.

Ngày mai, nhật báo Tiếng Chuông sẽ xuất hiện. Tặng phẩm sẽ phong phú gấp đôi Sài Gòn Mới. Ngày xưa, hai đảng chủ báo đực, chủ báo cái này đã ganh đua nhau quyết liệt toé khí đá. Và nền xô số máy may tranh vạn vật, cách trí, kim cò kỳ quan ở ngay trang nhất hai nhật báo Tiếng Chuông và Sài Gòn Mới cùng với tin tức «được tin nhiệm nhất nước» và «nhiều độc giả nhất nước» loại khi đốt Cà mau lấy người ta! Làng báo bản thủi do dấy vì báo tặng đồ. Được lắm. Nhà nước chịu lắm. Nhưng nhà nước nhớ rằng, báo chí không tiến bộ, thật lùi về thươ ênh ương, cóc nhái, dân chúng sẽ nghĩ sao về nhà nước! Ông Tôn Thất Thiện có trách nhiệm trực tiếp đây nhé! Yêu cầu ông chấm dứt cái nạn tặng đồ của mấy thứ báo «chó rách» đi.

minh vô đôi thoi với nhà nước bẹp nhỏ đôi thoi với nhà bếp

Tuần lễ trước, Xây Dựng đã nhá ý dạy bảo hai cộng tác viên cũ của mình là Minh Vô và Thương Sinh rằng, khi Xây Dựng ủng hộ ông Hương, ông Thiệu, bênh vực ông Khiêm vì hồi mà Xây Dựng ủng hộ quý ông ấy thì quý ông ấy, làm lợi cho dân tộc. Bây giờ Xây Dựng chống báng quý ông ấy vì quý ông ấy làm hại dân tộc (Không làm lợi là làm hại chứ còn gì nữa!) Nhà bếp, không bám dính tông thống, thủ trưởng hay ông tông trưởng nội vụ để nịnh hót lãng nhăng, bênh vực đời đường chui cửa hậu nơ hầu tạo... uy thế cho phe đảng mình. Vì nhà bếp không có đảng phái. Nhà bếp cũng không luận về động từ «phản» của cha Lâm. Ai phản bội quyền lợi của ai, lương tâm người ấy hiểu và Chúa sẽ phán xét.

Bài báo này, nhà bếp đặt vấn đề «như thế nào là có lợi và như thế nào là không có lợi cho dân tộc». Cứ theo Xây Dựng, Kim Mao Sư Vương xả láng chơi nhau mí lý mấy ông sư Tây Tạng và lữ chính khứa quét lá bồ đề hồi xưa là có lợi cho dân tộc. Cứ theo Xây Dựng, ủng hộ tông thống Thiệu hồi Người đang tranh cử là có lợi cho dân tộc. Cứ theo Xây Dựng, bênh vực đại tướng Khiêm vì đại tướng bị Nguyễn Khánh lương gạt là có lợi cho dân tộc. Đồng ý. Đồng ý lắm, nếu Xây Dựng cho biết có lợi cho dân tộc ở cái chỗ nào?

Vấn theo Xây Dựng, bây giờ chống báng ông Thiệu, ông Hương, ông Khiêm, ông Hoàng Quỳnh vì các ông này không có lợi cho dân tộc. Đồng ý. Đồng ý lắm, nếu Xây Dựng cho biết không có lợi cho dân tộc ở cái chỗ nào? Người lãnh đạo dư luận không thể là một kịch sĩ, một ảo thuật gia hay một đạo sĩ. Ông bảo chúng tôi ủng hộ hôm nay rồi mai lại xui chúng tôi đã đảo. Không Từ nói: «Người quân tử theo ai thì theo tới chết dù kẻ mình theo sau này có lãng nhách đáng xuống đường mưa gậy đã đảo». Nhật báo Xây Dựng, chỉ tiếc không là tiếng nói của Không giáo. Cái trò nay khen mai chê là trò của Con Ông này. Con Ông chưa dám mần thì Xây Dựng không nên mần mới phải chứ. Đã trót mần thì nên... xưng tội và sửa sai. Đảng này, Xây Dựng ngoan cố quá.

Nhà bếp là kẻ đê tiện, hạ lưu, có thể sai lầm khi viết lách, nhận xét. Nhà bếp sẵn sàng quỳ trước đảng Thượng Đế, sẵn sàng lay cha Lâm rửa tội giùm. Nhưng xin đứng vững vì chính kiến bất đồng đảng đồng chí bồng biển thành... không đồng chí mà bảo là «phản» nhau. Lĩnh mục Hoàng Quỳnh chưa hề nói Xây Dựng «phản» ông khi ông bị Xây Dựng chống đối và hất ra khỏi Đại Đoàn Kết. Dù sao, nhà bếp cũng thiết tha mong mỗi Xây Dựng dạy bảo thêm vài bài về cái sự không có lợi cho dân tộc của ông Thiệu, ông Hương, ông Khiêm, ông Hai, ông Nhiều hôm này. Mong lắm, mong lắm thay. Và có dạy, nhớ đọc rõ Con Ông mà dạy. Chúng ta nên dùng thuyết chính danh với nhau.

như thế nào là không có lợi cho dân tộc và như thế nào là có lợi cho dân tộc

Viện Phùn Giao Chỉ thảo luận về nạn tham nhũng. Bà chủ tịch Thập Thành phải nhiều phen bắt chước hai bô lão Nguyễn văn Huyền và Nguyễn Bá Lương lắc chuông cũ rem mới giữ được trật tự. Sau đó, để kỷ niệm ngày quốc hận 20-7, các chị em đã cương quyết thành lập sư đoàn Bạch Mi, tình nguyện «các» phước thiện cho Phi Luật Tân, Đại Hàn để được lực củ đình tiên phảo. Sau đó, chị em thợ chọi bình dân sẽ vào mặt khu, không phải để đối thoại, chiêu hồi Vem. Ma là để «ủng hộ», các đồng chí Vem nhiều tí, Sau đó, các đồng chí sẽ mang hội soái, hết dăm đã lảo lêu. Chúng ta sẽ bắt các đồng chí như bắt chó ghê. Đây là thành tích chiến đấu. Đây là sự hy sinh cao cả của những đũa con yêu dấu của tổ quốc. Cao cả hơn cả các dân biểu, nghị sĩ, nghị viên chống Cộng bằng mồm. Ta đã hành diện vì nước ta có lưỡng viện quốc hội, ta còn hành diện vì nước ta có các em thợ chọi bình an đăm chống Cộng bằng tay chân.

Trang quốc mả Thập Thành, đương kim chủ tịch Viện Phùn Giao Chỉ, lấy làm một sự phản khởi vô cùng. Sau ngày 20-7-1964 do tướng đầu quả gáo Đỗ Mậu chủ lễ, đây là ngày khí thế chống Cộng sôi sùng sục. Nói đồ xuống sông, nếu có anh chủ hòa nào lãng phảng đến đây mà thổi mồm tuyên bố vài câu, chắc chắn, các em thợ chọi bình dân sẽ kẹp võ tan đầu anh chủ hòa bằng miếng «kim kê áp noãn». Năm nay, người ta sẽ không kỷ niệm ngày quốc hận ở ngoài trời là cái chắc. Vậy thì, chỉ còn chị em thợ chọi bình dân sót sa ngày quốc hận nên đã say sưa chống Cộng ngoài trời. Chủ tịch Thập Thành nói:

— Chúng ta có cần tổ chức cái gì cho nó «xăng xa si on nen» không?

Một thợ chọi đầu:

— Đêm không ngủ đi!

Cả xã hội Chuông Chó nhao nhao:

— Đồng ý, đồng ý. Không ngủ một đêm.

Vài em quá khích:

— Không «các» luôn một đêm.

Một em siêu quá khích:

— Không rửa ráy gì cả. Hãy để tinh thần chống Cộng của chúng ta có... hương vị!

Thế là, một đêm không ngủ bèn được tổ chức ngay tại ngã ba Chuông Chó. Nhiều em phứ linh về nhà ngủ gõ một giấc thật dài. Để đến đêm thức trắng mà... k'ông ngủ mà hò hét mà chống Cộng cho nó kỹ. Ở nước ta, sau cách mệnh 1-11, nhiều phong trào đã nổi dậy rất ư là ồn ào, náo nhiệt. Trước hết là phong trào chửi bới Cần Lao ác ôn. Rồi đến phong trào hội thảo, phong trào xuống đường, phong trào đêm không ngủ, phong trào thuyết pháp, phong trào giảng kinh. Rùng rợn nhất là phong trào thuyết pháp. Vì các ông sư đã lợi dụng thuyết pháp để «đù oà, bá nọ» nhau... chí chặt. Bị ai nhất là phong trào hội thảo. Người ta đã phang ghế võ đầu ông già Lâm văn Tết không phải vì bất đồng ý kiến mà là Têc có nghĩa là cái đầu. Cái đầu già, nưu thì phải đập vỡ cha nó ra. Người ta thợ nhau, chửi bả đời nhau ở cuộc hội thảo có tạo đầu ông Huân Linh Tử tại «pit xia» Chi Lăng ấy quên, Cộng Hòa hay sao ấy—Buồn cười nhất thì vẫn là phong trào đêm không ngủ do mấy ông chính khứa nhện nướng chủ xướng.

Tương cũng nên định nghĩa bốn tiếng chính khứa nhện nướng để các bạn mới đọc Thương Sinh trên Con Ông hiểu rõ ý nghĩa cụ ly của nó. Trẻ con có nhiều đũa mắc cái bệnh đái dầm. Tức là đêm nằm bên mẹ, nó đái ướt hết chiếu. Lớn đầu, nhiều đũa vẫn còn đái đăm. Muốn chữa cái bệnh «đám dãi», kẻ đái dầm phải ăn nhện nướng. Một thì sĩ nọ có một người yêu mắc bệnh «đám dãi». Nàng đã tâm sự mí chàng như sau:

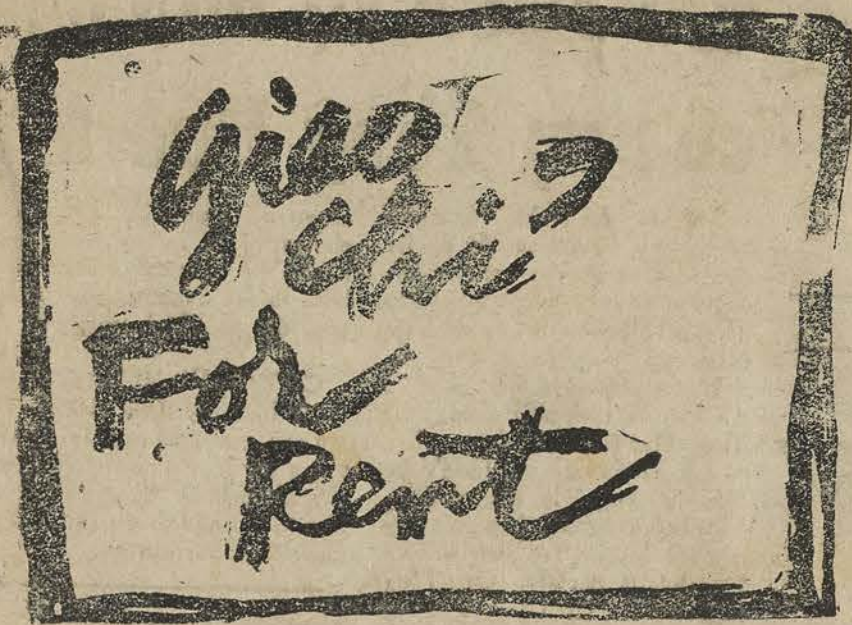
— Anh ạ, sáng nay em bồng thảy

Chiếu chăn nó ngà hết mầu thâm

Anh đi ra chợ mua xâu nhện

Em đớp xong em lết đái dầm

Vậy thì, chính khứa nhện nướng là chính khứa đêm nằm cời rờ vú mẹ, còn đái đăm. Nhưng cứ thích làm chính khứa. Phong trào hội thảo và đêm không ngủ đã đẻ ra hàng ngàn chính khứa nhện nướng. Các ông chính khứa nhện nướng đã mưa gậy vườn hoang hội trời đất từ mù Nguyễn Khánh rất hung hăng. Các ông lãnh đạo bầy nhò con, tới các cơ quan công quyền hò hét, đập phá. Một ông nhớ tới Bộ Thông Tin «hà tội» thứ trưởng Trần ngọc Huyền. Đó là ông chính khứa Nguyễn Hữu Doãn Oan này còn tổ chức hội thảo đêm không ngủ ở nhà hát nhòu, rồi bắt báo chí có tương thuật phải cho

Ông ta coi bài. Áo Thả Vịt báo Sống coi ông như con cháu trong nhà, xưng là ông nội ông ta. Rất may, chính khứa nhện nướng sớm tỉnh ngộ. Khi các ông người thấy mùi thổi bốc ra từ cửa mồm các ông, lập tức các ông a la giải nghệ. Chính khứa nhện nướng Nguyễn Hữu Doãn, hiện nay, sắp thành thầy cái. Tương lai của ông chắc chắn sẽ khởi sự bằng con đường bắt thuốc lá lẽ lẽ đề tiến dần trong vinh quang nghề nghiệp nếu như ông ta bỏ mộng mẩn chính trị. Sự ông ta còn say thuốc lá xuống đường, hội thảo. Thì bốn phần của tác giả Giao Chỉ For Rent là phải lưu ý ông. Từ trường hợp tác giả «Giao Chỉ» vào cái nghề viết lách khôn lặn này, «Giao Chỉ» vào chính trị, trở về làm vú em được.

Lại nói về phong trào thức đêm không ngủ. Đây, thưa quý cụ, chị em thợ chơi bình dân đang làm nó sống đây tại Chuồng Chó. Từ bây giờ tới, từ các ngã đường dẫn về ngã ba Chuồng Chó, các chị em thợ chơi Sài Gòn, Chợ Nhớn tập nập như người ta đi coi ngày... quốc khánh ấy. Mỗi người đều mang trong lòng một niềm vui là sẽ được không ngủ đêm nay. Ông chủ tịch Viện Đười Ươi, ông chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Đông Hà Nội, nhà báo Phong Ngựa, nhà văn Hồ Lô, ông chủ tịch Hội Tu Xuất, ông chủ tịch Hội Cựu Chân Tu Chùa Một Cột đều tới làm chủ tọa và sẽ lên đài hát lừng nhặng. Sự tổ chức được sắp đúng khuôn mẫu một đêm không ngủ tại sân sau trường Đại Học Văn Khoa đạo họ. Mở đầu, chủ tịch Thập Thành nói:

phóng sự
sống sướng

thương sinh

— Trật tự, trật tự. Đừng có loạn cào cào như được đội tranh khứa. Yêu cầu các chị em ngồi xuống.

Chủ tịch Thập Thành hét:

— Đắt ta!

Cả làng hô theo:

— Ta ngồi!

Đắt ta, ta ngồi. Sau một chục phút hô thiết bị, các chị em tham dự đêm không ngủ ngồi hết xuống Các kiểu ngồi nước lạt, ngồi phệt, ngồi xồm như có Ba Tí, ngồi dạng háng, ngồi tề hề vân vân đều được bêu diễn. Chủ tịch Thập Thành đề nghị:

— Đề không khí vui vẻ, chúng ta hát một bài chăng?

— Hát thì hát, sợ gì.

— Đúng, sợ cái chó gì mà không hát.

Lâu đài âm thanh thợ chơi trở dậy:

— *Cái nhà là nhà của ta*

Usaid, Usom làm ra

Cháu con ta gìn giữ lấy

Muôn năm với nước non người!

Hát xong một thợ chơi nhảy chồm chồm:

— O, không chào cờ à?

Chủ tịch Thập Thành trả lời:

— «Phan», lát nữa mới chào cờ.

— Vậy hát bài gì có là cờ đi.

— Ừa, phải đấy.

Lại ca:

- «Cái cờ là cờ của ta
- Trong gió tung bay gần xa
- Đứng nghiêm ta chào mỗi sáng
- Trong khi lớp nhũ kéo cờ»

Một thợ chơi khác nhảy loi chơi, tỏ vẻ ngạc nhiên!

— La nhầy!

Thập Thành hỏi:

— Vì ri đó?

Thưa chị chủ tịch, chúng ta thiếu một ban nhạc.

Thập Thành hét hoảng:

— Bỏ mẹ rồi. Giở tính sao?

Ông Phan Văn Nghị tức ký giả Phan Nghị, chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Đông Hà Nội vèn mỗi lên cười tỏ:

— Khó quá gì. Đi mời ban Văn Nghệ số Thành Tin Đô Thành đến giúp vui. Ban Văn Nghệ này mà hát phước thiện nhất.

Cuộc bàn cãi diễn ra sôi nổi. Sau đây là các ý kiến chửi bới ý kiến.

Chủ tịch viện Đười Ươi Minh Vê:

— Cho mời Kim Loan.

Chủ tịch Hội Tu Xuất Phạm Tự Ro:

— Kim Loan mặt mũi đẹp nhưng ăn mặc có vẻ «liên từ» Giao Chỉ quá. Hát lại chỉ thích hợp với nhà Nguyễn Hữu Thiết, Hoàng Thị Thơ. Ôi dào, Kim Loan mà hát nhạc Đoàn Chuẩn thì ai người nổi.

Chủ tịch Hội Chân Tu Chùa Một Cột Trần Quang Hòa:

— Mời Tùng Lâm gấp.

Nhà văn Hồ Lô:

— Nơi đây có nhiều em đang mang bầu. Đưa ông Tùng Lâm tới làm trò hề các em đẻ non à?

Nhà báo Phong Ngựa:

— Đúng. Tôi đề nghị mời bà già Tường Vi tới đóng kịch. Vai người mẹ Giao Chỉ mà bà ấy nhảy tuýt. Chắc các em thợ chơi hoan hô ra rít.

Chủ tịch Viện Phú Giáo Chỉ:

— Bô, anh tưởng chị em thợ chơi chỉ đủ khả năng thưởng thức Kim Loan, Tường Vi thôi à?

— Anh nhầm. Chúng tôi khoái đôi danh ca uyên ương Ngọc Cẩm Nguyễn Hữu Thiết.

Đại diện thợ chơi:

— Chúng tôi mến giọng nhà mùa của đại danh ca Duy Khánh.

Chủ tịch Hội Tu Xuất:

— Theo tôi, ta nên mời Phương Hoài Tâm và Phương Hồng Hạnh.

Chủ tịch Viện Đười Ươi:

— Phương Hoài Tâm và Phương Hồng Hạnh nữ sinh quá, không nên mời tới đây, dù hai em này hát hay.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG..!

MỒ BẢO rêu rao

« Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Màn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi »
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay.

CHẮC KHÔNG CÒN TƯỚNG THỦ THÀNH

Mỗi cuộc đời đều có một kết luận. Cuộc đời của những ông sư hay những ông cố đạo cũng có một kết luận. Nhờ thười phe Thích Tâm Châu «bá ngo» phe Thích Hộ Giác và phe Thích Hộ Giác «đù oà» phe Thích Tâm Châu, người ta tưởng ngôi nhà Phật giáo đã thật sự sụp đổ. May thay, nhà sư phi thường Thích Trí Quang đã biết nhân nhục «bà la mật» và nhà sư hiệp sĩ Thích Tâm Giác đã đứng trên mọi tranh chấp. Nên mới có kết luận là nhà sư Thích Trí Quang sẽ về «tiếp thu» Viện Hóa Đạo chính thống, chăm lo Phật pháp, san định kinh kệ. «Ngày trở về» lần này, nhà sư Thích Trí Quang, chắc chắn, «có con trâu xanh hết lông giúp đỡ». Tướng thủ thành Thích Tâm Châu hiện đang niệm Phật dưới gốc cây bồ đề ở Tích Lan. Có lẽ Tướng thủ thành đã thấu hiểu «tu là cõi phúc, dù oà, bá ngo là giây oan» nên sẽ không màng nhơ lè, cam tảo ở Việt Nam quốc tự nữa. Do lẽ đó, tướng tiên phuông Pháp Trí, Pháp Siêu khỏi cần hươi đao thách thức dưới thành. Vui về quá.

XIN CÁC THẦY MỘT ĐIỀU

Mồ này vốn quý mến thầy Thích Trí Quang. Nhưng, lay phật. Mồ này không «ngủ» được sư ông Thích Hộ Giác. Không phải Mồ này ghen vì sư ông Thích Hộ Giác đẹp trai, răng trắng, cường tráng, được nhiều «cổ đội gạo lên chùa bồ bùa». Mồ này không «ngủ» được sư ông Hộ Giác vì sư ông ồn ào quá, nhiều tham vọng quá. Lại hay mơ tốm được con chim yến của chủ hãng dầu củ là MacPhsu. Đắt Phi Yến! Lại mơ làm tông thống! (Theo sự tiết lộ của một bà cúng dường kỹ nhất ở Đà Nẵng thì nhiều lý kỳ, rưng rồn lắm. Nhưng nề thầy Trí Quang và bạn Lữ Hồ, sẽ không khai thác đâu.) Tuy nhiên, Mồ này chẳng đề nghị sư ông Hộ Giác nên phá giới! Chỉ xin các thầy, từ nay đừng sai xe hơi lộng lẫy, đừng giao du thân mật mí lý nữ Phật tử, Đấy, người ta nằm đầu ông sư Thích Quảng Liên người ta mỗi ba triệu bạc đấy. «Sắc bất ba đào dị nịch nhân». Các thầy nhớ giùm cho. Cuối cùng, xin các thầy chế cam, lê, nho táo cho con nhò. Cứ đậu phụ tương tầu mà kin, Ôm đầu, hãy uống nước com, sữa đậu nành, chớ uống sữa Guigoz, các thầy nhé!

SẼ KHÔNG BAO GIỜ

Thườ dân biểu ứng cử, Mồ này thấy nhiều ông lay lục các vị cố đạo di cư hơi kỳ. Bền chửi ầm lên. Một vị cố đạo vỗ vai Mồ này:
— Khi này ra ứng cử, muốn chắc ăn, mày cũng sẽ phải lay lục các vị ấy.
Bền đáp:
— Nếu như các vị cố đạo di cư còn ghé gớm đối với cái xứ sở môn teo này vậy, trình cha con sẽ «j» vào cái chức dân biểu.

— Đề xem.

— Cha cứ chờ đợi.

Bạn đọc ơi, đồng bào ơi, trong số các dân biểu của ta, có nhiều anh sẽ chỉ biết tranh đấu cho các vị cố đạo di cư. Một số tranh đấu cho các vị sư thích tranh đấu. Còn rất ít thì tranh đấu cho... mua xe ô tô trả góp! Chừng vài người tranh đấu cho quyền lợi chúng ta.

RẠNG RỖ NHƯ TƯƠNG LAI

Một hôm, trên đường Võ Di Nguy Phú nhận lên Sài Gòn, Mồ này gặp chiếc Peugeot 404 của nhà cứu nguy dân tộc Nguyễn Xuân Oánh đi xuống... Gò Vấp. Bên cạnh nhà cứu nguy dân tộc Tony Oánh là nhà nữ tài tử xi ca la ma Thẩm Thúy Hằng. Kép Tony rất bình trai. Đào Hằng lẳng lơ. Mỗi người một vẻ mười phân vẹn... ba mươi lăm. Mồ này bèn thấy tương lai của chúng ta sẽ rạng rỡ như sự du dương của đôi nhân tình cỡ lớn nhì thời đại. Bạn đọc biết Tony chờ Thẩm Hằng đi đâu không? Họ đi đóng phim ở Gò Vấp. Tony Oánh đóng vai Lạc giăng còn Thẩm Hằng đóng vai nữ chúa rừng xanh. Tony sẽ đu giầy, ca bài «Ồ ề căng ga xì ề rô... Ô ề sáng tề lề cô...» và hú một phát. Thú rừng từ nai tơ đến cọp vẫn đều trở về quy tụ. Và, Tony Oánh cười vui, Thẩm Hằng cười ngựa, ầm ầm kéo xuống đồng bằng để... cứu nguy dân tộc. (Kỷ sau viết đây đủ như một «xè na ri ô»)

Trình bà con làng nước hay:

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BẢO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

HẠ-UY-DI HAY HẠ-UY... TÍN?

Xin Tổng thống anh minh làm ơn nhớ lại câu nói của cổ nhân : « Tiếng Việt còn, nước ta còn »

Có thể nói Hội Nghị Thượng Đỉnh Honolulu đã được dự định chú ý đặc biệt. Vì ai cũng nhìn là nó sẽ ảnh hưởng quan trọng tới chiến cuộc Việt Nam đang hồi gay gắt. Mà ảnh hưởng tới chiến trường VN tức là ảnh hưởng tới toàn vùng Đông Nam Á, và thế giới.

Nay hội nghị đã bế mạc. Tổng Thống Johnson đã về Mỹ. Tổng Thống Thiệu đã về VN. Về những kết quả của hội nghị được chính thức công bố qua bản thông cáo chung, hình như không làm mấy người hài lòng. Vì nó chẳng có gì mới lạ. Khiến nhiều người nghi ngờ là bên trong còn nhiều điều bí ẩn chưa được nói hết ra.

Nhưng ở đây, Noc Độc không muốn nói nhiều tới nội dung của hội nghị. Thân Ông, chỉ ra châm chích lảng nhảng, chẳng dám đề cập tới các vấn đề quá to lớn. Vậy thì, bài này chỉ muốn nói tới cái diễn tiến về hình thức mà thôi.

Trước hết, là việc Tổng thống anh minh của ta đọc diễn văn bằng tiếng Mỹ khi tới phi trường Honolulu. Từ trước tới giờ, các nhà lãnh đạo nước ta vẫn làm như vậy. Minh tới nước người thì nói tiếng nước người. Mà ng ươi tới nước mình, minh cũng

nói tiếng nước người! Ngày xưa thì xài chữ Tàu. Khi Tây thế Tàu, thì nói tiếng Tả. Bây giờ, Mỹ thế Tây, lại nói tiếng Mỹ. Chỉ có mỗi một, ngoại lệ, là mới đây, Thủ Tướng Hương đã dùng tiếng Việt chào mừng Thủ Tướng Úc tại phi trường Tân Sơn Nhất. Có lẽ Bác Thủ Tướng vì xuất thân là một nhà giáo nên đã biết rõ giá trị của tiếng mẹ.

Khi đã là thói quen, thì chẳng có lý do gì để trách Tổng Thống Thiệu khi ông đọc diễn văn bằng tiếng Anh ở bên Mỹ. Nhưng một thói quen «mất» chủ quyền, như vậy, rất nên sửa đổi.

Tại sao Quốc khánh các nước khác, như Tổng thống và Thủ tướng Đại Hàn, sang nước ta, hay sang Mỹ, đều đọc diễn văn bằng tiếng Đại Hàn, mà các vị lãnh tụ nước ta lại cứ phải xài tiếng Anh hay tiếng Pháp?

Tại bàn hội nghị, hay trong một cuộc nói chuyện tay đôi, có thể phiên phiên, xài tiếng nước nào cũng được tiện việc thì thôi. Nhưng trong các lễ nghi chính thức, thì phải giữ thể diện cho quốc gia. Minh có cờ riêng, có tiếng nói riêng, thì phải xài của mình. Tiếng nói của mình đâu phải là... tiếng mọi, mà mặc cỡ, không dám xài? Một nhà văn hóa nước ta, chắc còn giỏi tiếng Pháp hơn Tổng thống giới tiếng Anh, thế mà ngay dưới thời Pháp thuộc cũng đã biết nói rằng : « Tiếng ta còn, nước ta còn. Nay, nếu các nhà lãnh đạo nước ta không xài tiếng ta, thì nước ta còn hay mất ?

Trong lúc tình thế đa đoan, nhiều vấn đề sống còn phải giải quyết, mà đặt ra vấn đề nói tiếng Việt hay tiếng Mỹ, chắc nhiều người có thể cho là bời bời ra bộ, là chuyện vặt, là « quốc gia cực đoan » v.v. Nhưng nói thế không được. Người ta thường nói : ai ăn cắp một trái trứng, thì có thể ăn cắp một con bò. Một chuyện nhỏ liên hệ tới quốc thể mà coi thường, thì khi nước mất, cũng có thể coi thường được lắm.

Đây là chuyện tại Honolulu. Khi về tới nhà, trong cuộc họp báo tại dinh Độc Lập, Tổng Thống lại mau mồm mau miệng dùng tiếng Anh trả lời câu hỏi của một ký giả ngoại quốc. Trong khi có các «siêu thông ngôn»

ngồi ngay bên cạnh. Thiết tưởng Tổng Thống anh minh chẳng nên nhờ tài nói tiếng Mỹ trong những dịp không cần thiết như vậy.

Tài năng đức độ của một ông vua, đâu có đánh giá qua khả năng thông thạo ngoại ngữ.

Kính mong Tổng Thống anh minh hiểu cho, và đừng lấy làm buồn lòng về những sự thật kể trên.

N Đ

MỘT VỤ COI VỢ HƠN BẠN của cụ Tổng Huê Mỹ

Sau khi Hội Nghị Honolulu bế mạc, cụ Tổng Huê Mỹ đã lật đặt với vàng về Mỹ, trước khi ông bạn «đồng nghiệp» là Tổng Thống Thiệu lên đường về Việt Nam.

Một tờ nhật báo ở Saigon bèn đặt vấn đề rằng phải chăng Cụ Tổng Huê Mỹ bất lịch sự, hay có điều chi gian dối cụ Tổng Việt. Nên đã không ở lại tiễn cụ Tổng Việt hay 2 người cùng chia tay một lúc mà vội về trước. Vì Honolulu là đất Mỹ. Cụ Tổng Huê Mỹ là chủ, Tổng Việt là khách. Chủ phải đón và tiễn khách thì mới phải phép.

Một ký giả nhà nước đem vấn đề trên hỏi Cụ Ngoại Thành. Cụ Nghị Trâu An này bèn đi một đường giải thích rằng chẳng nào nghi, là con Tào Tháo. Vì chẳng có gì trực tiếp cả. Sở dĩ Cụ Tổng Huê Mỹ phải vội lên đường trước, vì muốn về sớm để hú hí với vợ một chiều thứ bảy. Nếu đợi tiễn cụ Tổng Việt, thì mất một buổi chiều du dương với «mẹ đẻ».

Nếu quả thật Cụ Tổng Huê Mỹ đã hành động đúng như lời «phụ đề việt ngữ» của Cụ Ngoại Giao C hi thì hơi nhảm. Theo lời dạy của Đức Khổng phu Tử được chép lại trong sách lễ ký, thì đáng trọng phải trọng khách hơn trọng vợ. Trời sinh

ra vợ để ta sợ, chứ không để cho ta sợ. Ta sợ trước mắt, nhưng hễ vắng mắt, ta chủ lên bằng thích. Nhưng với khách quý, thì phải kính trọng.

Cụ Tổng Việt là khách của cụ Tổng Huê Mỹ. Chủ khách lâu lâu mới gặp nhau một lần, lẽ nào chẳng giữ lễ với nhau. Thế mà chủ nỡ thất lễ với khách để sớm về hú hí với vợ, thì chẳng phải là người quân tử.

CHỖ ĐAU KHÔNG BÓP LẠI BÓP CHỖ KHÔNG

Hàng E giao chỉ mới tổ chức một khóa tư nghiệp dạy nhân viên biết cách cấp cứu khi có tai nạn như chữa cháy, đeo phao, tát lửa v.v. Đúng là chỗ đau không bóp lại, bóp chỗ không.

Từ trước tới nay, khách hàng bị đẩy đoạt của E Giao chỉ thường tham phiêu về cách đối xử không lịch sự kinh người, v.v. của nhân đức nhân cái (tức là nam nữ nhân viên d ền nho) chứ có ai than, phiền về bị không biết cấp cứu đâu. May đã bốc lửa, cánh quạt đã ngừng quay, thì đeo phao làm đểch gì cho thêm bản dưới âm phủ làm gì có biên-

KHI CÁC TÔN GIÁO ĐẢO CHÁNH và tổng công kích lẫn nhau

Chưa bao giờ các tôn giáo nước ta lại làm chuyện như mấy năm gần đây.

Hết chuyện tác tôn giáo khác nhau, kéo xuống đường, hoan hô đã đảo và « thanh toán » nhau, lại đến chuyện nội bộ các tôn giáo « đảo chánh, chỉnh lý » lẫn nhau lu bù.

Vào giữa năm 1966, phe cố đạo Trần Du « chỉnh lý » phe Hoàng Quỳnh, biến cây chông Cộng Hoàng Quỳnh thành tướng không quân.

Tiếp đó, sau một cuộc « biểu dương lực lượng », Phật Giáo Thống Nhất biến thành hai viện Hòa Đạo, hai Viện Tăng Thống, bác loa mà chửi nhau. Rồi phe Ấn Quang đòi kéo quân về tiếp thu VN Quốc Tự. Cũng may nhờ ông Sáu Lèo làm d ữ, nên tránh được ầu ẩu.

Bây giờ, đến lượt Phật Giáo Hòa Hảo, Đảo chánh, và tổng công kích lẫn nhau. Sau hàng năm trời « chiến tranh lạnh » chiến tranh nóng đã thực sự xảy ra giữa hai phe Hòa Hảo tại trụ sở đường Bùi thị Xuân, vào chiều 20-7-68.

Một phe cố thủ trong trụ sở, một phe kéo binh mã tới tiếp thu. Phe cố thủ bèn tung lựu đạn và ria tiêu liên ra, thế là hàng mấy chục mạng bị đốn gục. Máu me lênh láng.

Chẳng qua cũng do ở chính chị chính em mà ra cả. Tôn

giáo là cái gì tốt đẹp nhất. Chính trị là cái bẩn nhất. C, đem cái bẩn pha vào cái sạch thì « nở » là cái chắc, tránh sao cho khỏi. Nếu muốn yên, chỉ có cách tách rời bẩn với sạch.

như chủ trương của bác Hương thườ nào.

Nhưng nói thì dễ, mà làm thì khó. Bởi chung những cây leo có bao giờ chịu đồng ý tách khỏi cây chính?

Người quân tử
bị mũi mà đọc

trâu đánh

Nhóm luật Da Trâu đánh chính chị mới làm một quần hội thảo tìm cách văn hồi hòa bình Việt Nam. Các ông căn cứ vào luật rồi đề nghị ba cách giải quyết chiến tranh Việt Nam. Một là giải quyết bằng hiệp định Do-Ne. Hai là giải quyết bằng tòa án quốc tế La Haye Ba là nhờ Liên Hiệp Quốc can thiệp.

Các ông đưa ra ba đề nghị, nên cũng xin bốc thối các ông ba điều, gọi là cho công bằng.

Cái thối thứ nhất là buổi hội thảo của các ông có sự hiện diện

của ông Ngoại Trâu ăn. Tuy nói rằng hiện diện với tư cách cá nhân. Nhưng cũng như với ông Đốc Đán tuyên bố khó người, làm sao phân biệt được cái phần cá nhân, với phần QVK, vì đảng nào lời tuyên bố cũng từ đó mồm phát ra. Khi nào chức vụ tuyên bố bằng tiền môn, cá nhân tuyên bố bằng hậu môn, hay ngược lại, thì mới phân biệt được. Khi ông Ngoại Trâu ăn ngồi ở buổi hội thảo, thì cũng ngồi bằng đít, y như khi ngồi ở đường A-Lịch -San Đắc-Lộ, có khác gì đâu. Nếu muốn phân biệt, thì phải chông mông. Nghĩa là đừng ngồi đề lên cái phần chức vụ.

Trở lại cái thối thứ nhất. Dân nước này đã bị quần đều căng liên tiếp lương gát nhiều, nên nó đa nghi lắm. Hễ hội tư nào làm việc chống cộng mà có dính dáng với những người trong chính quyền, y như rằng dân nó nghi là « cò mồi ».

Cái thối thứ nhì, và cũng là cái thối nhất, là mấy ông trâu đánh chính chị đem luật pháp quốc tế nói chuyện với quần Cộng Sản giết người. Đối với bọn chúng, chẳng có luật lệ mẹ gì cả. Nói

(Xem tiếp trang 5)

Chỉ bốc thơm
Không bốc thối

Bổ dừa nào nói dối

đá dít

Mới đây, Bác Hương đã làm một chuyện rất thơm, là ra lịch (Xem tiếp trang 5)

TIN TỨC... MÌNH

HÃY THEO CỎ NHÂN

CHU ĐI TAM TỘC

bộc thời

(Tiếp theo trang 4)

khác đi, chỉ có mỗi một thứ luật có thể áp dụng được, đó là luật rừng thẳm. Nghĩa là luật của sức mạnh. Chỉ có sức mạnh mới làm bọn Cộng Sản từ bỏ mộng xâm lấn. Thử hỏi, có một bọn cướp từ trong rừng kéo về « ăn hàng» đốt nhà, giết người như điên, vậy mà mình đem sách luật ra ban công đứng đọc cho nó nghe Có thối không?

Cái thối thứ ba, là những cái mà các ông bầu vứu vào để giải quyết chiến tranh V N, dểch ra cái gì hết Trước hết, hiệp định Do-Nevo đã bị bọn BV khốn lịn làm giấy đi cầu từ lâu rồi. Tòa án quốc tế La Haye cũng chỉ là đôi bả Có mỗi ngôi chùa ở biên giới Thái-Miên, phân xử mãi, mà chẳng thắng nào chịu nghe thì sức mấy mà giải quyết chiến tranh VN Liên Hiệp Quốc cũng rứa, chỉ là một diễn đàn để nói phét, để tuyên truyền không hơn không kém. Thử hỏi, Liên Hiệp Quốc được thành lập với mục đích chính là bảo vệ hòa bình, nhưng suốt 23 năm qua có lúc nào trên thế giới không có chiến tranh không? Đã bao nhiêu lần vấn đề VN định đem ra bàn ở LHQ, nhưng có ăn thua chớ gì đâu.

Thời buổi này mà tranh đấu kiểu mơ ngủ như vậy, chỉ tỏ làm cho cái xã hội thối tha này, ngày càng thêm thối.

chính trị

khốn lịn thật

Chỉ vì lý do chính trị, mà sao từ binh BV bị tàn phế lơ bơ như chó mất chủ, suốt từ tết tới nay Số là nhân dịp tết con khi, chính quyền Nam VN phóng thích 40 tù binh BV bị tàn phế, qua trung gian của Hội Hồng tự Quốc Tế. Cơ quan này báo cho Hà nội 2 lần, nhưng Hà nội tỉnh bé, không trả lời. Sau đó, chính quyền miền Nam lại nhờ ủy Hội Quốc Tế làm trung gian hỏi hương số tù binh kẻ trên. Nhưng Hà nội vẫn cứ giả điếc. Rút cục, đến nay, bốn chục mạng tàn phế vẫn trong tình trạng vô thừa nhận.

Hà nội tỉnh bơ, vì không dám chối, cũng không dám nhận.

Gửi quân vào Nam đánh đấm đến nỗi bị thương và bị bắt. Nếu bây giờ Chối không nhận, các tù binh được phóng thích sẽ đào cha bới ông Bác và Đảng lên. Mà nếu nhận, thì đúng là « lấy ông con ở bụi này ». Từ trước tới giờ Hà nội vẫn ngoác mồm ra chớ bai bai là không hề gửi quân vào Nam. Bây giờ nhận tù binh, tức là tự thú tội xâm lấn, còn mặt nào nữa.

Chính chị chính em, khốn lịn thật.

Mỗi tuần đọc CON ONG

giả thật khôn lường

Mấy đứa Việt Cộng khốn lịn cứ đe tấn công hết đợt nọ đến đợt kia Ta cũng đe sẽ đánh về mặt bọn VC bằng các cuộc tập trận giả, báo động giả.

Hôm trước trong một cuộc báo giả mấy cha ở gia đình đã ngửa tay, đem súng ra bấm tùm lum, khiến cả quân Đô Úy cũng ruột.

Tối 21-7 rồi tại Xóm Mới, lại báo động giả một phen nữa.

Độc điếm của cộng báo động giả này là nó diễn ra y như thật. Súng lựu đạn nổ âm ỉ Tiếng Chuông keng, Thùng thịch khuya ỳnh ỳnh Thêm vào đó, Xóm mới là tổ pháo, nên pháo nổ thích, khiến dân chúng tưởng cộng quân tấn công thật, chạy trời chết. Ngay cả đến cảnh sát, lính dù, tuy đã biết có tập báo động, nhưng thấy « diễn-xuất » hay quá, nên cũng đâm hoang mang, không biết có thật hay giả.

Trong sách quốc văn giáo khoa thư ngày trước có kể chuyện như sau:

Có người bỗng dựng la «cháy nhà» Cả làng xúm tới chữa cháy. Nhưng chẳng có chuyện gì, bèn tên tò lệt tục ra về Ít lâu sau, nhà người có cháy thật, la làng khản tiếng mà chẳng ai tới cứu. Vì tưởng rằng cũng chỉ là chuyện đùa như lần trước. Kết quả, nhà cháy rụi mẹ nó hết. Thời bấy giờ lại dểch có Mỹ cứu trợ mới khốn lịn chớ.

Tập phòng thủ là điều rất tốt. Nhưng coi chừng. Nếu tập « như thật », đến lúc thật lại tưởng là giả thì khốn.

bộc thom

(Tiếp theo trang 4)

đã đit các ông «cyn», các ông «nguyên» ra khỏi nhà của chính phủ.

Người ta được biết, có nhiều ông bị đã bị đá đit khỏi chức vụ từ lâu, nhưng vẫn ở lì tại các biệt thự, cao ốc của nhà nước. Chẳng phải bọn họ không có nhà riêng để dọn đi, mà chỉ vì nhà riêng đã «pho ren» mẹ nó từ khuya rồi, cốp bạc khoái quá, nên không muốn nhà ra.

Các cụ biết ở ngoài Bắc như thế nào không? Cứ bàn giao buổi sáng, là buổi chiều phải khăn gói đi gấp, trả ngay công xá lại cho nhà nước. Như vậy quá đã mag. Nhưng cứ ở lì từ năm này qua năm khác, trong khi người khác không có chỗ chui, cũng đã man không kém.

Vậy thì, phát đá đit của bác Hương thật là bak bướm.

mới hay củ ?

Nhìn thông cáo chung của Hội Nghị Thượng Đình Honolulu, người ta thấy toàn chuyện cũ mèm.

Nhưng cụ Nghị Trâu Ân, tức Ngoại Trưởng Thành lại cho rằng ít nhất có tới 5 điều mới mẻ. Mà hai điều đầu tiên là:

1 - Hoa Kỳ chính thức xác nhận Việt Nam Cộng Hòa sẽ thủ vai trò chính trong các cuộc hòa đàm về V N.

2 - Quân đội Việt Nam sẽ giữ vai trò chính trong nhiệm vụ diệt cộng.

Nếu hai điều trên được coi là mới mẻ. Thì chí nguy, chí nguy. Vì bảo bây giờ Mỹ mới đồng ý đề VNCH giữ vai trò chính tại hội nghị, thì từ trước tới nay, Mỹ chỉ muốn cho ta giữ vai trò phụ hay sao? Nếu vậy Mỹ đều quá.

Còn điểm 2, bảo rằng quân đội VNCH sẽ giữ vai trò chính, là điều mới mẻ, thì từ trước tới nay, quân đội ta toàn giữ vai trò phụ hay sao? Nếu vậy, trước đây ta chửi oan mấy thằng nhà báo Mỹ coi thường quân đội VN.

không mà có

Trong cuộc họp báo tại dinh Độc Lập ngày khi từ Hạ Uy Di trở về, Tổng thống Anh minh Xác nhận rằng trong cuộc họp tay đôi với Tổng thống Johnson, hai TT Việt Mỹ không hề nói tới chuyện chính phủ liên hiệp tại VN, không nói tới chuyện rút quân Mỹ khỏi Việt Nam.

Nhưng trong bản Thông cáo chung lại có những Khoản nói rằng: Khi nào BV rút quân về Bắc chấm dứt xâm lược thì Hoa Kỳ sẽ triệt thoái khỏi miền Nam.

Hoa Kỳ không ủng hộ sự cưỡng bách dân Nam NV phải chấp nhận chính phủ liên hiệp như vậy là hệ-nghị Honolulu có bản tới chuyện Mỹ rút quân có bản tới chuyện liên hiệp. Nhưng không phải là Mỹ rút quân ngay, cũng không phải là Mỹ bắt ta liên hiệp có mà không, không mà có.

Bộ giáo dục vừa cho biết đã quyết định chấm dứt chuyên ngành và gọi về nước tám sinh viên du học đã hết hạn, và tham gia các hoạt động thiên Cộng tại ngoại quốc. Ông Tổng Dục còn nói rằng trong số 8 sinh viên kể trên, có cả con các công chức cao cấp.

Ông Tổng Dục còn dọa là sẽ có biện pháp cứng rắn đối với các sinh viên tốt nghiệp mà không chịu về, nhất là những người tham gia các hoạt động chính trị đi ngược lại quyền lợi quốc gia. Đương sự có thể bị ngưng chuyên ngành, bị đưa ra tòa án quân sự xử khiếm diện, bị tước quyền công dân, và tên tuổi bị đăng trên báo.

Trước đây, ông Tổng phòng cũng đã có lần đe dọa tương tự. Nhưng liệu với những biện pháp kể trên, có ăn thua gì không?

Ngưng chuyên ngành, họ đâu có ngán. Vì con ông cháu cha, thiếu gì tiền ở ngoại quốc.

Đưa ra tòa án quân sự xử khiếm diện, lại càng không ngán. Dù cho từ hình khiếm diện, cũng chẳng ăn thua gì, hưởng hồ là mất quyền công dân! Đối với bọn vong bản, quyền công dân có nghĩa lý gì. Nếu coi quyền công dân là trọng, thì họ đã chẳng ở lý tại ngoại quốc. Đàng tên tuổi trên báo, lại càng không ăn thua, Vì bọn vong bản đâu có biết nhục.

Vậy thì chỉ còn cách là trừng phạt cha mẹ, nếu cha mẹ là công chức cao cấp, thì bị c ch chức liền, họa may mới hữu hiệu. Nhưng ngặt một nỗi là đa số ông lớn đều có con du học, và không về vì sợ đi quân dịch. Chẳng lẽ các ông lớn phạt lẫn nhau. Mà nếu phạt cả, rồi lấy ai cai trị?

CHẲNG NÊN ĂN VÀ NGƯỜI MỸ

Theo tin TPI, Bà Phó Tổng Thống Kỳ nói với 600 phụ các sĩ quan cấp tá chết vì tai nạn ở Chợ Lớn rằng: bà sẽ gửi thư cho vợ quan Toàn Quyền Bán-Cơ yêu cầu nuôi ăn học con cái những sĩ quan đó.

Trường cũng nên nhắc lại là hem 21/7, trong dịp làm tuần 49 ngày cho các người quá cố, các quả phụ kẻ trên đã gửi thư tới Tổng Thống Thiệu và Đại Sứ Mỹ, tỏ ý thắc mắc về cái chết của các đảng phụ quân. Ông Tướng râu kẽm cũng rất thắc mắc, đòi phải công bố kết quả điều tra cho rõ trắng đen.

Chuyện điều tra, xin để nhà nước lo. Bọn Nọc Độc chỉ thấy rằng Bà Kỳ chẳng nên can thiệp với bà Bán Cơ nuôi con các sĩ quan quá cố. Các sĩ quan đã hy sinh vì tổ quốc. Con cái họ hiện là quốc gia nghĩa tử. Hầu người Mỹ chịu nhận trách nhiệm, tự ý

bồi thường và giúp đỡ gia đình nạn nhân, thì mới nên nhận. Nếu họ không chịu nhận trách nhiệm, không tự ý đứng ra lo toan, thì chẳng nên ăn và, bắt đền. Quốc Gia VN có bốn phận phải lo cho con cái những người đã hy sinh cho tổ quốc. Nước ta không làm được điều đó hay sao, để đến nỗi phải nhờ Mỹ.

Nếu bắt buộc họ phải nuôi cho ăn học con cái của những người đã tử nạn, họ sẽ coi thường ta. Hình như trong thư của mấy bà quả phụ có nói là không thêm xin số ai hết. Như thế là phải lắm. Sẽ vui lòng những người đã khuất. Ta chỉ nên quy trách nhiệm, mà không nên «bắt đền». Hãy để họ tự xử. Nếu ta nhất định «bắt đền» tránh sao khỏi những tên thực dân số lập luận rằng:

Con cái của những người Mỹ chết vì Việt Nam thì ai nuôi?

con ong trang 5

CÀ KÈ DÈ NGÕNG

CHƠI CÂU ĐỐI...

Thằng chủ bút Thương Sinh của báo còn giữ thêm mục Vịt Giao Chỉ của nhật báo Công Luận. Mục này gần như thay thế cho cái mục Nham nhờ như cuộc đời của nó. Cách đây vài hôm, nó nghĩ được một trò giải trí làm cảm cạo ra một vẻ xuất rồi mời đọc giả đối lại. Cái vẻ xuất của nó ác ôn còn đồ lắm, nhưng càng khó đối, đọc giả càng gửi về nhiều, và như vậy là tờ báo thêm một ít đọc giả.

Về xuất của nó như thế này :

« Tôn Thất Thiện kỳ tin thất thiệt »

Trong những số báo Công luận gần đây, đã thấy thằng Thương Sinh đăng lại vài câu đối, tuy chưa chỉnh nhưng cũng tạm được « Tạ Thụ Thâu trọng tiếng thu thanh ». Nghe chưa được xuôi lắm. « Đàng Đòng đen tra đếm đòng đòng ? cũng chưa được. Nhưng cái không khí sôi nổi của thú chơi câu đối được khơi nguồn, nhờ vậy, chúng ta có thể làm sống lại một trò giải trí thanh nhã và đỡ tốn tiền.

Còn nhớ những ngày đẹp thanh bình của thời tiền chiến, một vẻ xuất của báo Ngày Nay cũng đã làm sôi nổi một dạo. « Ngày Nay ngày nay in nhà in nhà ». Một vẻ xuất học hiem không tìm được một vẻ đối nào tạm gọi và chỉnh, những vẻ xuất học hiem, từ trước tới nay, không phải là không có. « Da trắng vỏ bì bạch ». Đoàn Thị Điềm đã làm cho Cổng Quỳnh trắng đến vài ba sợi tóc, mà không tìm được lời đối lại. Còn nhiều nữa. « Không vô trong nội nhô hòai ». Đến bây giờ vẫn còn chưa ai đối được.

Ra một vẻ xuất, cái học hiem thường đến bằng một sự tình cờ. Đối lại cho thật chỉnh quả thực là một. Nhưng tìm được một câu đối chỉnh, sung sướng còn hơn là được... nằm với đàn bà.

Những giai thoại về câu đối, bao giờ cũng lý thú. Thời tiền chiến, các nhà văn, nhà thơ khi gặp nhau, ngồi chơi uống rượu, bao giờ cũng có một vài câu đối để bốn cợt nhau. Như cuộc họp mặt các nhà thơ, trong đó có hai nhà thơ Xuân Diệu và Trái tim. Sau khi ăn chè, uống rượu ngà ngà, nhà thơ Trái tim đã cho ra một vẻ xuất :

— Xuân Diệu làm đoan, Xuân rượu lâu...

Chữ « rượu » và chữ « Diệu » phát âm theo tiếng miền Bắc thật giống nhau, nên ai cũng hiểu rằng ; Xuân Diệu làm đoan, Xuân Diệu lâu... Ai đọc câu này cũng phải mỉm cười. Về xuất đã hay, nhưng về đối của Xuân Diệu cũng hay không kém, Xuân Diệu đối lại rằng :

Trái tim nổi loạn, Trái tim la...

Cả hai ông thi sĩ đã chơi nhau một vẻ đầu đặng.

Nhưng có lẽ vì câu đối, không ai có tài bằng Nguyễn Bình. Đờ gàn Thanh Nam đã kể cho tôi nghe một câu chuyện về câu đối của Nguyễn Bình. Ở trước cửa căn gác trọ của Nguyễn Bình có một hiệu thợ may mà chủ nhân là anh Bạch. Trên căn (gác), có một nàng con gái tên Hồng. Một ngày, Nguyễn Bình và bạn bè đang ngồi chơi, nhìn sang căn lầu trước cửa, thì được nhìn thấy cô Hồng cởi áo. Một người ra một vẻ xuất :

— Cô Hồng cởi áo, Cô Hồng trần...

Vài ba phút suy nghĩ, rồi một người đối :

— Anh Bạch may quần, Anh Bạch điện...

Nhưng Nguyễn Bình sửa lại :

— Đối như vậy, cũng đã chỉnh nhưng chưa hay. Tôi xin phép được đối lại như thế này : Anh Bạch vén quần, anh Bạch dài. Quý vị thấy như vậy có được không ?...

Đĩ nhiên là cả làng vỗ tay...

Đây là những chuyện được kể, gần như chuyện cổ tích. Bây giờ, một đôi khi, vài ba anh nhà văn, nhà báo làm cầm, cũng ngồi ra câu đối để bốn cợt nhau chơi. Như ở tòa soạn nhật báo Tiền Tuyến có hai ông Phúc. Một ông, tên là Phan Lạc Phúc, tức ký giả Lô Răng, và một ông Phúc nữa, nói tiếng khàn khàn. Cả hai ông đều là Thiểu tá. Một tên trong tòa soạn ra một vẻ xuất :

— Phúc Lạc, Phúc Khàn, hai phúc thiếu

Thấy cả tòa soạn ngẩn ngơ không đối được. Gã Thâm Hoàng Hải Thủy đang viết chuyện James Bond, thò miệng vào đối một câu :

— Quang Văn, Quang Vũ, một Quang thừa.

Rồi nó giăng nghĩa :

— Ở đây có hai ông Quang. Một ông Văn Quang và một ông Vũ Quang, như vậy có phải thừa một ông Quang hay không ?...

Câu đối ấy cho tính chất nội bộ. Nhưng văn chương bao giờ cũng như một lời sấm ký. Thừa một ông Quang, thì tất nhiên phải có một ông ra đi. Người ra đi là ông Văn Quang hay ông Vũ Quang, đến bây giờ vẫn chưa có nguồn tin nào xác nhận. Chúng tôi loan tin này với một sự dè dặt thường lệ...

VĂN CHƯƠNG BÌNH DÂN

Những câu ca dao không có tác giả. Không ai chịu nhận là tác giả những câu ca dao, tuy rằng có nhiều câu rất hay, mà cũng có nhiều câu rất thối. « Hỡi cô tát nước bên đàng, Sao cô múc ánh trăng vàng đổ đi ». Hai câu này hay thật. Nhưng cũng có những câu thối um và vô lý. « Đêm qua ra đứng bờ ao, Trông cá, cá lặn, trông sao, sao mờ. Buồn trông con nhện chăng tơ... » Muốn giải nghĩa những câu này thì phải nhờ tới những ông giáo sư viết văn. Kẻ phàm-phu tục-tứ, đọc những câu đó chỉ biết khen hay là cứ loạn lêu.

Những bài ca dao, những câu tục ngữ được gọi là văn chương bình dân vì ở trong đó, chuyện trai gái tấu tình nhau rất bình dân. Kiểm bầy ngày cũng không ra những câu văn chương bác học, như « Con ngựa đái tổ tổ » hay là « đêm cầm nòng đại bác » của những nhà thơ, nhà văn lớn cỡ Mạc Rô và Như Xê.

Khi đọc quyển Kinh Thi Việt Nam của Trương Tửu, tôi mới chợt khám phá ra rằng những bài ca dao, những áng văn chương bình dân, còn có giá trị như một bài học lịch sử. Tôi nhớ đại khái, Trương Tửu đã viết trong lời tựa :

Trong một buổi chiều có nắng vàng trải dài trên Hồ gươm gợn sóng, tác giả ngồi trên một ghế đá. Ngồi bên cạnh là một cụ già mà y phục và tác phong hẳn như còn sót lại của một thời cổ xa xưa. Gần đấy, một lũ trẻ con đang chơi trò đi trốn đi tìm. Những ngón tay đặt giữa một lòng bàn tay rồi một đứa bắt đầu hát một bài đồng dao :

« Chi chi chành chành,

« Cái danh thời lữa,

« Con ngựa đứt cương,

« Ba vương ngũ đế,

« Cáp kê đi tìm,

« Ú tim oà ập,

Cụ già quay lại nói với tác giả :

— Chúng hát sai cả. Hay là người lớn đã dạy cho chúng nó hát sai cả.

— Xin cụ cho biết cạo kiến ...

— Đây là một bài lịch sử mà dân gian ghi chép lại. Lịch sử của dân tộc mình thường được truyền khẩu để ghi nhớ những biến cố của một thời đại. Đúng ra thì bài đồng dao ấy phải được đọc như thế này mới đúng

« Chu tri rành rành,

« Cái danh nỗ lữa,

« Con ngựa đứt cương,

« Ba vương tập đế,

« Cáp kê đi tìm,

« Ú tim oà ập,

Chu tri rành rành có nghĩa là báo cáo cho thiên hạ cùng biết. Cái danh nỗ lữa là Tây bắt đầu bắn phá ở cửa Hội An. Con ngựa đứt cương, chỉ Vua Tự Đức băng hà. Ba vương tập đế để chỉ vì Hàm Nghi, Tự Đức, Khải định, ba ông cùng lên làm vua... Cáp kê đi tìm, ú tim oà ập, có nghĩa là trong quang Ngọc đã bắt vua Hàm Nghi mang về nộp cho Tây...

Đọc Kinh Thi Việt Nam đã lâu, mà trí nhớ tôi thì cùn. Tôi chép lại như vậy, không biết có đúng không. Nhưng tôi đồng ý là những bài ca dao hay đồng dao, là để đánh dấu một thời đại.

Trong thời gian Bắc thuộc, bài ca dao « vợ thằng Ngô dốt vàng cho chú khách » đã đánh dấu một thời, đàn bà Giao Chỉ lấy Tàu. Những lời ca dao ấy tuy rằng thâm thiết, nhưng vẫn mang nhiều chất mỉa mai, cay đắng

« Một tay em cầm quan tiền,

« Một tay em cầm cái thang bù nhìn,

« Em ném xuống sông,

« Quan tiền nặng thì quan tiền chìm,

« Thằng người nhẹ thì thằng người nổi

« Ở ai ơi, của nặng hơn người.

Tôi thời nay, văn chương bình dân hiện đại cũng không kém phần chua cay. Lệnh tổng động viên vừa ban hành với một nền kinh tế xuống dốc thê thảm, bài ca dao dưới đây cũng tỏ rõ nỗi lòng của kẻ ra đi :

« Từ biệt em, anh đi trung sĩ,

« Em ở nhà, lấy Mỹ nuôi con,

« Mai này, xong việc nước non,

« Anh về, anh có Mỹ con, anh bông,

Kinh Thi Giao Chỉ cũng là một kho tàng đáng khai thác. Chúng tôi thành khẩn yêu cầu ông không từ Nguyễn Văn Tú, đang nằm đũa với muỗi ở Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung, san định lại kinh lại Kinh Thi Giao Chỉ.

TÌNH HÌNH MÙ MỊT

Vì tình hình chính trị và quân sự quá mù mịt, dân Giao Chỉ sợ soạn như người đi đêm, nên mục « Cà Kê Dè Ngõng » kỳ này khó viết. đành viết âm ương về văn nghệ, văn chương, văn học cho đầy giấy. Kính xin đọc giả thứ lỗi.

ĐÊ HỨC CÀN

vở đầu vì... tiểu ngạo giang hồ

○○○○○○○○○○
SỨC VOI

Sống ở trên đời, còn gì sung sướng hơn là ăn no ngủ kỹ rồi cứ được cười hoài!

Theo thống kê của các nhà y học, thì hầu hết những cụ già sống dai như đĩa, thọ trên 100 tuổi, đều là những người hay cười, chứ chẳng mấy khi rơi lệ. Ngược lại, những kẻ mau nước mắt, suốt ngày thở vắn than dài, chẳng mấy lúc sẽ héo hon, chết non chết yểu.

Vì thế mà từ ngày xưa ngày xưa, bên Đông cũng như bên Tây, biết bao người cố nặn óc viết ra hàng pho truyện tiểu lâm, không ngoài mục đích giúp cho thiên hạ được cười thỏa thuê, cười vỡ bụng, cười đứt giải rút, cười đến vỡ... ra quần!

Ngày nay, trên màn bạc và sân khấu, những vua hề khéo chọc cười khán giả như Charlot, Laurel-Hardeg, Fernandel, Louie de Funès v.v. không những đã thành thần tượng của hàng trăm triệu người khắp thế giới, mà nhiều tay còn thành triệu phú, tỷ phú, sống cuộc đời vương giả nào có thua kém chi các bà Chúa ông Hoàng?

Đừng nói đâu xa, ở ngay cái xứ Giao Chỉ cần cỗi này, những anh hề lem nhem cỡ Tùng Lâm, Xuân Phát, Phi Thoàn, vậy chứ mà cũng được... mê tín đảo đê, có khi còn mê hơn là các cậu công tử bột Vân Hùng, La Thoại Tân, Riêng cái tờ CON ONG nham nhở này, chẳng qua cũng chỉ nhờ có tí nọc độc chích đúng ngay... lỗ rốn của độc giả, mà bán đắt như tôm tươi khiến cho tiếng cười của gã chủ tiệm Minh Vô từ hên hạc càng ngày càng thành ra... hồ hồ!

Khán giả, độc giả thích được cười, vì giữa lúc đất nước tang thương, bệnh hoạn này, một nụ cười quả thực bằng... mười thang thuốc bổ!

Vâng, xét cho kỹ ra, nụ cười quý lắm chứ! Nếu không sao lại có câu ca dao "Trăm quan mua lấy miệng cười"? Nếu không thì việc gì ông U Vương ngày xưa phải xé cả kho lụa, phải lên chòi cao đốt lửa gọi chư hầu tới, phải hy sinh cả ngai vàng, miện là được thấy nụ cười của giai nhân Bao Tự?

Tuy nhiên, nếu cười được là tiên, thì biết cách cười cũng lại không phải là dễ.

Bởi vì cười không khéo, có khi lại bị thiên hạ mắng cho là "cười hở mười cái răng", "vô duyên chưa nói đã cười" hoặc là "tiểu nhân đắc chí tiểu hi hi!"

Biết cách cười không phải chỉ cần học đủ kiểu cười, cười đứng, cười ngồi, cười thăm, cười nửa miệng,

cười mỉm, cười gằn, cười khẩy, cười rộ, cười phá, cười vang, cười chảy nước mắt, mà quan trọng nhất là biết cười cho đúng lúc, đúng chỗ, đúng nĩ tắc, trọng lượng, kể cả «cười người xin chớ cười lâu, kéo cười người hôm trước hôm sau người cười».

Ấy cũng vì cái cười nó khó thế, nên hôm mới đây vừa xảy ra một màn đánh võ đầu nhau chỉ vì một tiếng cười:

Số là ông chủ báo «A la vàng mác» nhà ta gặp lúc nhàn cư, bèn tà tà đi một đường... tiểu ngạo giang hồ với một... tạm gọi là nhân viên của tòa báo, tiếng cười của hai người đang ròn rã hòa nhịp với tiếng đồng cơ êm ru của chiếc TOYOTA mới toanh cạo râu, bỗng dưng có một chiếc xe khác xẹt qua, bên trên có một ông quan tàu bay ngồi sát cánh với quý phu nhân.

Chẳng biết có phải vì khúc tiểu ngạo giang hồ từ xe bên này có vọng sang tận xe bên kia làm cho ông quan tàu bay bị ù tai ch...ng mặt hay không, mà đột nhiên ông tàu bay chặn ngang đầu xe ông chủ báo lại nhất định không cho «a la vàng mác» nữa. Anh nhân viên lấy làm lạ vội bước xuống đã bị một cái báng súng «đốp» như trời giáng trúng thái dương, máu phun lênh lênh, đến lệnh hô xung thứ thiệt cũng phải bất tỉnh nhân sự, huống hồ đây chỉ là lệnh... nhân viên!

Về đến bát, bên bị khai với ông Cò:
— Tại bên nguyên... tiểu ngạo phu nhân của bạn chức!

Ồi, tiếng cười! thì ra chỉ tại mi mà kẻ thì sôi gan, tìm ruột, người thì đỏ máu, lỗ đầu, rớt cuột tất cả đều dở cười, dở khóc!

Dân giang hồ nghe kể câu chuyện cười ra nước mắt trên đây sức nhớ tới tập tục hiếu khách kỳ lạ của dân Esquimaux miền Bắc Cực, mỗi khi du khách ghé qua thế nào cũng được ân cần mời mọc:

—Tối nay mời cậu ngủ lại đây... cười với con nhỏ nhà tôi một bữa, lấy hên!

—Chàng ơi! đêm nay chàng ở lại... cười với em nhé!

Phải chăng ông quan tàu bay nhà ta cũng từng có dịp hạ cánh xuống miền Bắc Cực nên lúc này thấy ai tiểu ngạo... quý phu nhân, ông vội vã liên tưởng tới cái cười của dân Es-quimaux, và dùng dùng nỏ máu Trương Phi?

THƠ THẤT LUẬT

gởi cụ Thượng Huỳnh-văn-Cao

Lúc này nắng cực lắm phải không?
Nhà lâu, vợ đẹp mà ông chưa vừa,
Lại còn ăn nói nhảm nhơ.

Nghị trường đất đê cứ bừa ra thò,
Tại cường hiếp quá rất phải đi,
Đè ra quyền bất khả lung tung,
Khiêu dâm, hãm hiếp rầm rầm.

Là cha là nẹ thì ông có quyền,
Ông bảo cho con dân hay biết,

Hãy noi bầu nhiệt huyết của cha,
Nếu không, như thế tức là

Con cái vô phúc người ta chỉ cười
Con ông nhớ theo đời ông nhé,

Cứ chửi thế nào có cần chi,

Tội đây ông chịu chớ hề,

Nản lòng thối chí mà mê mẩn người

Thuần phong mỹ tục ai ơi,

Nó là đồ cò tha thời đi bo.

ĐỒ LÔNG

đón đọc tác phẩm thứ mười sáu
của DUYÊN ANH

MÂY MÙA THU

truyện dài duyên anh

— Một truyện thơ mộng nhất, thiết tha nhất của tác giả « Hoa thiên Lý »

— Một truyện hiện như đôi giòng sông Tiền Hậu và thơm ngát tình người Miền Nam.

— Một truyện của đứa trẻ mồ côi « Bắc Kỳ » gặp người cha nuôi « Nam Kỳ » cho nó hy vọng và cuộc sống

— ... với một gánh hát nghèo phiêu bạt lục tỉnh

BÚP BÊ XUẤT BẢN

ĐỜI MỚI 280 VINH VIỄN

TỔNG PHÁT HÀNH

ĐÃ B ÁN KHẮP NƠI

GIA LONG thu băng

132 Trương Minh Giảng
Saigon

(Ngã ba Kỳ Đồng
Trương minh Giảng)

Nhận thu băng giao gấp, bán thu băng sẵn, bán đĩa Băng thu sẵn đủ loại nhạc cho đủ loại máy, lớn, nhỏ Stéreo, mono, hi fi. Các loại nhạc có thu sẵn như: nhạc êm dịu, kịch-dộng khiêu vũ, tân nhạc mới nhạc tiền-chiến, tuồng cải lương. Băng học ngoại-ngữ: Anh Mỹ, Pháp, Đức, Ý, Nhật. bộ nào cũng có sách học.

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.

Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giới-nghiêm cả ngày lễ.

Mỗi ngày bạn đọc và cố động

CÔNG LUẬN

Tờ báo lớn nhất, mạnh nhất, nhiều độc giả nhất hiện nay

Chủ nhiệm chủ bút
Tổng thư ký tòa soạn
Giám đốc trị sự

TÔN THẤT ĐÌNH
LÊ HIỀN
VŨ ĐẠO DZOANH

⊙ TIN TỨC NHANH, NHIỀU, XÁC ĐÁNG
☆ BÌNH LUẬN NẢY LỬA ⊙ GIẢI TRÍ HỮU ÍCH

CÔNG LUẬN KHÁC TẤT CẢ VÌ CÓ:

TRANG CỦA LÍNH
TUỔI NGỌC

Tôn thất Đình phụ trách
Duyên Anh phụ trách

MÁCH LUẬT, MÁCH THUỐC, GIẢI ĐÁP QUÂN DỊCH, ĐÔNG VIÊN
THẮC MẮC DÂN CHÚNG, TIỂU THUYẾT THƠ MỘNG THANH CAO

ĐẶC BIỆT: HỒI KÝ TÔN THẤT ĐÌNH

LỚP TOÁN-LÝ-HÓA

HUỲNH NGỌC TIỂU

Khai giảng 1-8-68

THẬT ⊙ LỤC ⊙ NGŨ ⊙ TỬ

TAM A-B ⊙ NHỊ A-B

Ghi tên giữ chỗ trước tại:

25 đường NGÔ-TÙNG-CHÁU GIAĐÌNH

(Trường Lê, Khơ)

39 đường CỎ BẮC Saigon (Gần chợ Cầu Muối)

268/1 đại lộ LÝ THÁI TÔ (Gần Ngã Bảy)

4763 đại lộ HAI BA TRUNG (Gần Cầu Kẹo)

